FLAMA

DEMA POSATS A TAULA OBLIDAREM ALS POBRES...

ANY I • NÚM. 3 — BARCELONA, 25 DESEMBRE DE 1931 — 20 CÈNTIMS

DEL MOMENT

PAU EN LA TERRA...

Cascates d'estels en la volta infinita del cel: Glòria a Déu.

Assoleiats jorns de quietud i de treva: pau en la terra.

Glòria a Déu i pau en la terra: Diada de Nadal: diada de la llar, diada dels humils. Diada de tots els Nadals, de tots els temps.

Nadal 1931. Per cada estel que titil·la un infant que plora. Per cada perla de rou una mare que demana pa. Per la remor de l'arbreda mantes mans que imploren treball. Però la ciutat vibra amb el dring de la llum.

El camp riu amb l'afalac del sol i l'home de la ciutat i l'home del camp, esguarda... Però heus aci el miracle: a Betlem, a nascut de la Verge Maria el fill de Déu, i una boira subtil, símbol de treva, s'ha expandit en els cors. En les llars hi haurà el goig de la vida, i les viandes hi seran abundoses, fumejants, i la rialla florirà en els rostres En les llars humils la pietat o el darrer *sacrifici* — el derrer moble penyorat — il·luminarà un dia l'estança d'uns sense feina, d'uns tullits o d'uns abandonats de la sort. No oblidéssiu pas que tots els jorns són Nadal, Nadal és la festa major de les fetes, i després...

Es en aquesta diada que no puc oblidar aquell poeta que es digué Salvat-Papasseit, que sabé escriure aquests mots tan bells, avui tan palpitants:

Demà posats a taula oblidarem els pobres
—i tan pobres com som—.
Jesús ja serà nat.
Ens mirarà un moment a l'hora de les postres
i després de mirar-nos
arrencarà a plorar.

A. N. R.

Si algú desprècia l'altar, la santedat conjugal, el seny, la probitat i crida: Pàtria! Pàtria! no el cregueu, que és un hipòcrita del patriotisme i un pèssim ciutadà

Silvio PELLICO

O P T I M I S M E

A primera mirada l'optimisme és una cosa molt clara i fàcil. La posició de l'optimista és sempre més elegant que la del pessimista. Al començament de qualsevol actuació l'optimisme és la nota dominant en els capdavanters i simpatitzants, el pessimisme sentit o interessat el prediquen únicament els despitats i els envejosos. L'optimisme, però, manta vegada produeix els mateixos efecetes d'un cristall d'augment, desenfocant la visió justa de les coses i fent-les més enlluernadores del que realment són i allarga excesivament el camp de les seves possibilitats. Després ve el desinflament que deixa cada cosa en el seu lloc, però que comporta el perill d'un desencoratjament definitiu.

Hi ha diverses menes d'optimismes, almenys tal com s'interpreta correntment aquesta paraula. A l'optimisme veritable mai no li deu mancar una base. Un optimisme amb una base certa és la primera qualitat que deu tenir el jove, perquè l'optimisme fonamental vol dir coratge, gaudir i fins atreviment. Es la partida arriscada del jugador que té la seguretat de la victòria final. Per això nosaltres som optimistes. Per això ho són tots els que actuen en els nostres rengles.

La base del nostre optimisme és la nostra fe, tan íntimament arrelada, per convicció, per tradició i pel testimoni d'aquells que ho han donat tot per nosaltres. El valor d eal nostra fe està arrelat per les paraules i els fets dels nostres avantpassats i garantit després per les nostres pròpies convicccions. El nostre optimisme té, doncs, aquesta doble justificació. Totes les visicituds perquè passen les nostres activitats i les nostres coses, tenen, a desgrat de nosaltres mateixos, un caràcter transitori; si volem fer endavant que la darrera partida és nostra, tenim, àdhuc el deure d'ésser optimistes.

Manta vegada el nostre optimisme sembla que no té cap justificació, i no obstant ens hi lliurem d'una manera absoluta. Es lambient que ha influït en nosaltres actuant de reactiu, i la justificació de l'optimisme nostre anem a cercar-la en els motius que han creat l'optimisme de l'ambient.

Un altre dia parlarem dels enemics de l'optimisme que són ademés del pessimisme l'indiferentisme.

N A D A L

JOSEP TORRES I BAGES

"Ens trobem amb una Catalunya espiritualista i cristiana; matar-li l'esperit és matar-la a ella mateixa; reforçar el seu esperit és augmentar la seva potència, fer la seva acció més viva i fecunda". Aquestes paraules gravades en aquell llibre auri de *La Tradició Catalana*, podrien, potser, resumir la seva vida d'apóstol de Crist i patriarca de la nostra terra. La seva actuació fou una lluita constant per a reforçar aquest esperit cristianíssim que inspirà les gestes cabdals de la nostra història; aquesta alenada cristiana que ha plasmat el nostre caràcter a través dels segles i ha aixecat aquest monument immortal, que és la fe del nostre poble.

Home austeríssim, el Dr. Torras esmerçà íntegrament les rendes que li proporcionava el seu alt càrrec, per a remeiar les necessitats dels seus volguts diocesans, els quals el veneraven com a un pare. Durant el seu llarg sacerdoci visqué sempre dels seus béns particulars i jamai, ni en l'hora de la seva mort, volgué que es tragués ni un cèntim del que ell havia atorgat als pobres.

La seva oració predilecta fou el rosari, el qual ni en els moments més angoixosos de la seva vida no oblidà mai; amb quin fervor, amb quina devoció desgranava, pausadament, els misteris de goig, de dolor i de glòria! Diu que semblava, talment, que s'hi extasiés... costum benaurada!

Conseqüència del seu amor a la Verge fou, sens dubte, el seu gran amor a Catalunya, terra tradicionalmente i genuïnament mariana. Consagrat bisbe de la seu ausetana, a Montserrat, als peus de la Verge Bruna, d'aleshores ençà més que mai, s'esforçà per conquerir la terra que la Verge de Montserrat regia.

A ell es deu aquest càntic d'amor que és la visita espiritual a la nostra Regina; ell fundà el Cercle Artistic de Sant Lluc, fogar d'artistes cristians; ell fundà la Lliga espiritual de nostra Dona de Montserrat; ell fou qui ens llegà el tresor d'aquestes pastorals guiatge espiritual de tantes ànimes; i ell fou, en fi, qui dissertà per primera vegada en llengua materna en ésser admès en l'Acadèmia de Bones Lletres l'any 1899.

LLUIS PRAT

ORIENTADOR FEJOCISTA

EL PRIMER MILER

Fa una mesada que s'inaugurà oficialment la F. J. C. i en aquest temps s'han multiplicat ja els nostres grups i ha augmentat la joventut que s'arredossa sota els plecs de la nostra bandera i que vibra a l'impuls dels nostres ideals.

Fa tot just una mesada, i avui el nombre de grups actius inscrits passa amb escreix de la trentena, i el nombre de joves que integren aquells grups, passa ja del miler.

¡Lloat sia Déu!

Els qui per raó de les nostres activitats de cada dia ens veiem obligats a moure'ns en mig de regles de càlcul i xifres i pressupostos, arribem a trobar en la prosa dels guarismes un fons de poesia, i jo aquesta poesia l'he sentida intensament en constatar que per a escriure el nombre de fejocistes calien més de tres guarismes. Passem del miler! Veus aquí la màgica poesia de l'aritmètica: una realitat present prometedora de les més belles esperances!

Estem contents—com n'esteu vosaltres, sens dubte, amics—en veure com Déu beneeix la nostra empresa, com respon la joventut catalana a la nostra crida, i en fer-se'ns albiradora aquella Catalunya de demà, cristiana i noble, que tenim el deure d'assolir amb l'esforç de tots. D'aquesta Catalunya que nosaltres en tenim la responsabilitat i que serà allò que nosaltres voldrem que sigui.

Estem contents del que ja tenim, és cert, però sentim la santa cobdícia que ens dóna un anhel de millorament, un anhel d'augmentar aquest miler, un anhel d'arribar a xifres que ara poden semblar-nos fabuloses, però que no seran si tots lluitem per assolir-les. No hem vingut a aplegar-nos uns quants ni uns centenars ni uns milers: hem vingut a aplegar tota la joventut catalana, absolutament tota. Vol dir això que la nostra tasca és tan gran com les nostres aspiracions. La immensitat de la feina atuïria a qualsevol que no tingués, com tenim nosaltras una fe il·limitada en el nostre ideal i per damunt d'això tota la força i tota l'ardidesa i tota la puixança de la joventut.

Ens cal lluitar contra la inèrcia, contra l'indiferentisme, contra l'onada de materialisme que amenaça ofegar-nos. Ens cal lluitar contra tantes coses!

Però sabem segur, tenim la certesa de què a la fi d'aquesta lluita hi tenim el triomf. Ens hem de juramentar tots plegats per no defallir ni un instant. Ens cal vèncer, i jo us dic ja des d'ara que vencerem: no en dubteu pas. L'optimisme reflexiu i fonamentat ha d'ésser la nostra millor arma. I a nosaltres aquest optimisme ens el dóna aquest primer miler que s'ha apressat a integrar la F. J. C.

Som ara mil: si cada un d'aquest miler s'imposa l'obligació de portar a la Federació a un nou fejocista cada mes—i no és pas aquesta una tasca difícil quan es treballa en un terreny gairebé verge com el nostre—al mes de gener haurem doblat el número. Que cada un dels mil membres nous senti l'anhel de treballar pels nostres ideals i es comprometi a fer tant com han fet els del primer miler—i així successivament—i arribarem a la primera Assemblea als finals del mes d'abril amb la xifra respectable de *deu mil!!* Aquesta tasca individual no és pas gran cosa. Però cal per a fer-la aquell zel apostòlic, aquell afany de proselitisme que ha permès l'èxit formidable de l'Acejebisme belga. Es una obligació que ens cal imposar-nos tots. Jo voldria que cada matí, en aixecar els ulls i el pensament al cel el nostre fejocista es preguntés: ¿què faràs avui per la F. J. C.? I així mateix al vespre a l'hora del balanç espiritual de la jornada: ¿què has fet avui per la F. J. C.?

Es aquest el mot d'ordre que cal que cada un se'l faci seu: fer cada dia quelcom per la Federació . Porteu cada mes un nou fejocista als nostres rengles.

Ja som al primer miler. Donem gràcies a Déu i preparem-nos per a continuar la tasca amb més empenta que mai. El primer miler ja és una realitat. Els *mil* ja han passat. Anem ara per assolir ràpidament els *deu mil.*

Fejocista amic! Cal que concentris les teves energies, que treballis amb tot l'entusiasme, que sigui una realitat pròxima aquesta xifra que ara ens sembla fabulosa!

Cal que a aquest gran edifici que ara es comença a bastir, hi portis el teu entusiasme i el teu gra de sorra.

Que siguin el teu ideal aquests deu mil que somniem!

Es un deure, és una obligació ineludible. Feste'n ben bé càrrec. Que sigui aquest el teu anhel i la teva aspiració: ésser un bon fejocista i cooperar en tant que puguis a l'engrandiment d'aquesta F. J. C. dels nostres amors.

I mentre treballem incansablement per tal que el nombre dels fejocistes necessiti cinc guarismes per a expresar-lo, mentre treballem per arribar als *deu mil*, recordem-nos de donar gràcies a Déu i a la Verge de Montserrat per l'èxit que representa aquest primer miler, fonament de la F. J. C., llevat de la Catalunya de demà!

Avant sempre amb els ulls fits en el mot d'ordre: *Quelcom cada dia a profit de la F. J. C. — Un nou fejocista cada mes!*

J. M. RUIZ HEBRARD
Secretari del Consell Federal de la F. J. C.

CONCURS LITERARI

La Federació de Joves Cristians obre un concurs literari per a premiar la millor lletra que serveixi d'himne oficial de l'agrupació.

Serà concedit un premi únic de 200 pessetes.

Els concursans s'hauran de regir per les següents bases.

1.ª Tots els treballs hauran d'ésser escrits en llengua catalana.

2.ª L'himne haurà de constar d'un gran chor i de vàries estrofes. Aquestes no hauran d'ultrapassar el nombre de cinc.

3.ª Serà preferida la composició que presenti més condicions de musicalitat.

4.ª La forma del vers es deixa a la llibertat dels concursants, però caldrà que s'adigui al caràcter dels actes organitzats per l'agrupació, els quals seran sempre essencialment populars, amb el concurs de grans masses de cantaires.

5.ª Els concursants que desitgin documentar-se sobre el caràcter i finalitat de Federació de Joves Cristians són pregats d'adreçar-se a la Secretaria de l'Entitat, Santa Ana, 11 i 13, on els seran facilitats tota mena de detalls.

6.ª El jurat qualificador es donarà a conèixer en fer-se públic el veredicte.

7.ª Les composicions hauran d'ésser trameses a la Secretaria de l'Entitat per tot el dia 29 de febrer de 1932.

◆

ALS SECRETARIATS DIOCESANS

El *Butlleti de Dirigents* pot servir als Secretariats Diocesans per les comunicacions que hagin de transmetre als seus grups. La còpia ha d'arrivar al Secretariat general al més tard a principi de mes.

◆

PROPAGANDA PEL PÈRIODIC

Mentre es prepara la gran campanya amb motiu dels començaments dels cercles d'estudi, l'*esforç principal* dels secretariats diocesans i dels grups ha de portar-se a cap al costat de la propaganda del periòdic FLAMA. El setmanari és un dels elements essencials de la F. J. C. Després de l'acció dels nostres membres actius ell és el millor propagandista del nostre moviment.

També hi ha una gestió financiera en joc. Seria ben injust per part dels nostres amics desconèixer l'esforç que realitza el Secretariat General per donar el periòdic tal com és en l'actualitat, amb la despesa enorme que ell pressuposa; despesa que travessa, evidentment, les cotitzacions federals. Es necessari que els Consells diocesans i Juntes locals estudiïn l'organització de la propaganda diocesana i local; que es designi un cap de propaganda responsable; que s'aprofitin totes les ocasions que els Secretariats Diocesans i Grups locals organitzin algun acte per la venda al número i la propaganda de les subscripcions. No es privi la iniciativa personal de cap membre actiu per tal d'assolir la màxima propaganda.

Per altra part, nosaltres repetim que per part de la Redacció de FLAMA serà ben rebuda i agraïda tota indicació, en qualsevol sentit, per al millorament i interès general del nostre setmanari. A tots ens obliga la responsabilitat del moviment.

◆

SECCIO DE PROPAGANDISTES

Aquesta secció convida a tots els fejocistes que vulguin ingressar com a propagandistes, a què passin pel Secretariat General de la F. J. C., tots els dimarts, dimecres i divendres de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre, per tal de començar el fitxer i ultimar els detalls d'organització.

◆

NOTES

Tots els grups de Barcelona han de venir a buscar el paquet de FLAMA al Secretariat.

* * *

Han sortit uns folletons de propaganda amb el manifest i decàleg etc. a 2 pessetes el cent.

* * *

Preguem a tots els grups que vulguin donar compte a FLAMA de les iniciatives que vagin prenent.

* * *

A l'acte de propaganda celebrat el diumenge darrer a Terrassa hi assistiren una trentena de joves manresans vinguts expresament amb un autocar. També a la diada de Vich i a l'acte de Castelltersol i hi concoregueren un bon aplec de fejocistes barcelonins. Es aquest un bon costum que cal difondre entre els nostres grups sobretot entre els d'una mateixa comarca.

◆

PER ALS ESPORTISTES

Ens escriuen d'algun lloc demanant-nos que dediquem un llarg espai del nostre setmanari a ressenyes de futbol. Comprenem l'interès que donaríem al periòdic si complagués-sim als nostres sol·licitants; més encara, comprenem la noble atracció que aquest esport tan interessant exerceix en bona part del jovent. Però, ¿voleu dir, amics, que les nostres cròniques quan us arribarien a finals de setmana no farien regust de passades? ¿Voleu dir que no foren espais perduts, majorment quan trobem ressenyes i comentaris tan magnífics en els diaris? Quan el nostre moviment s'hagi desenrotllat en tota la seva amplada i s'hagin imposat les diferents revistes especialitzades dels diversos sectors jovenívols, tal com succeeix a França, Bèlgica i Alemanya, llavors sí que podrem llençar-nos cap a l'edició d'una revista que, a l'estil de "A la Page" francesa, consagri quatre o cinc pàgines setmanals de lletra atapeïda i amb fotografies, a tota clase d'esports.

Mentre perduri aquest temps d'organització demanem als grups dues coses: que comprenguin benèvolament la nostra forçosa limitació i que enviin al Secretariat Central nota de les seves activitats esportives que seran publicades a FLAMA. La ponència esportiva nomenada pel Secretariat Central està abocada aquests dies a un intens treball i per any nou ja es palparan fruits d'aquesta activitat.

◆

IMPORTANT:

Preguem als grups que tinguin secció esportiva o gimnàstica que es posin en contacte amb aquesta secció per començar la tasca d'organització del moviment esportiu.

Convé que ens notifiquin si compten amb camp, amb locals, etc. i les seves condicions.

D'una manera especial fem crida a tots els grups que tinguin equips de Basquetbol. Així que siguem prous, organitzarem el primer torneig atlètic de la F. J. C.

◆

Obradors
Gràfics
FAVENCIA

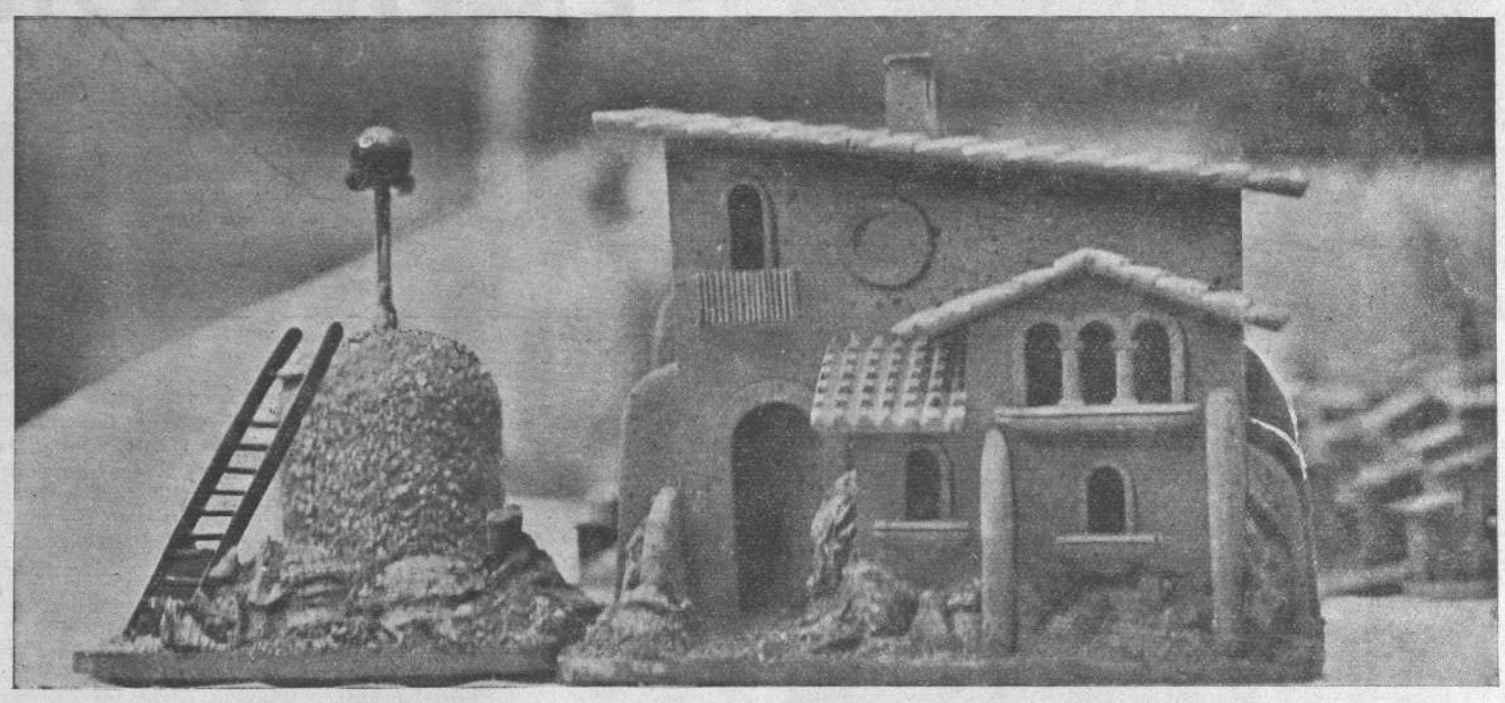
IMPRESSIONS
DE TOTA MENA

PROVENÇA, 140
TELÈFON 34758
BARCELONA

SALA
PARÉS

ART MODERN
I ART ANTIC

EXPOSCIÓ
SUBHASTA
PETRITXOL, 5
BARCELONA

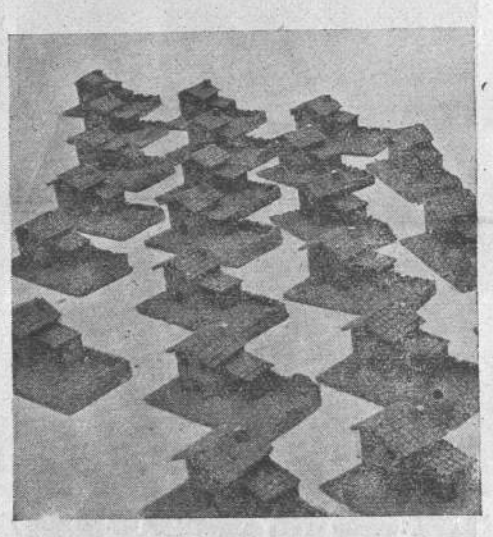

QUI NO HA FET UN PESSEBRE...

Qui no ha fet un pessebre i no ha jugat a soldats és que no ha estat mai un infant.

Només amb la imaginació desbordant d'un infant podiem guarnir les grans parades militars i aquelles rengles de soldats, disposats al combat, amb aquell bé de Déu de canons i amb aquells arbres—una de tantes fasses de la col·lecció — d'un color verd enternidor i que utilitzàvem per amagar-hi al darrera un soldadet de cara rosada, amb un bigoti molt dibuixat i que lluïa un uniforme napoleònic d'allò més vernissat.

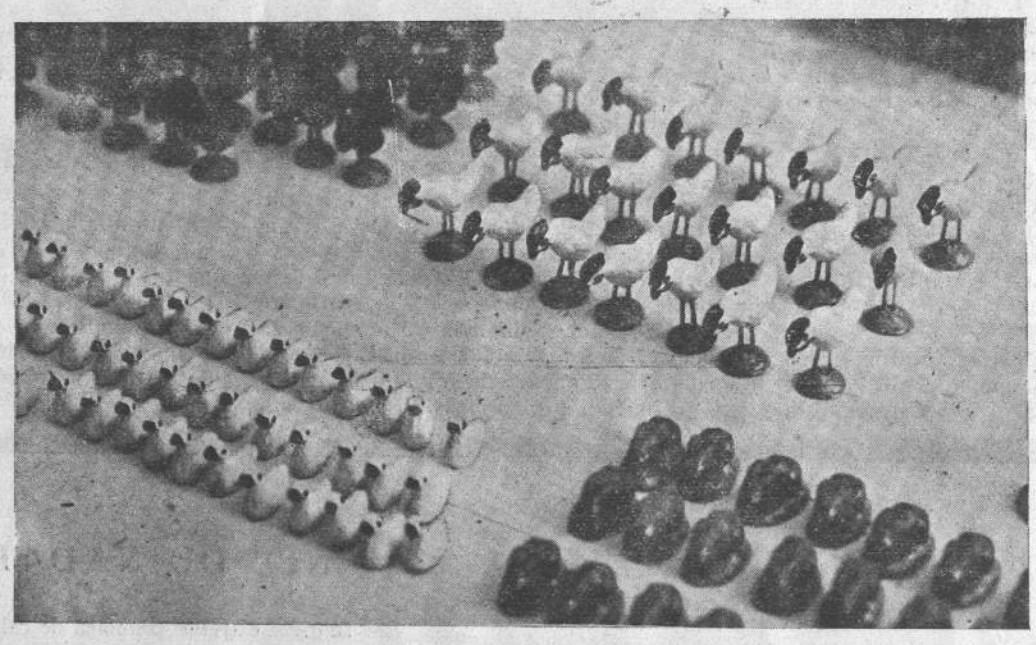
També desbordants d'imaginació hem construït qui sap els pessebres, però la imaginació era un de tants elements: era aquella muntanya nevada amb farina, era aquell rierol amb el paper de plata i el vidre i la molsa als marges, però hi havia quelcom més, hi havia la fe en el Misteri que inconscientment guarniem, aquella fe que feia que posessim la mula prop de l'Infant, per tal de què al seu escalf no sentís l'intens fred de la nit; que feia que cobríssim la teulada de l'estable amb l'herbei que teníem; que il·luminàvem la faç de la Verge amb una alegria interna que llavors no sabiem comprendre i que feia que situessin tots els anys, invariablement, els Sants Reis massa aprop del Naixement, pel desig que teniem de què arribessin ben aviat, per a oferir els presents que portaven.

Hem fet pesebres quan érem infants i ens hem sentit infants per a poder fer pessebres, per això Nadal és la festa de la ingenuïtat. Es solament despullats de l'orgull i dels vicis i amb la fe cega i amb l'amor a tots que podem fer un pessebre i adorar Jesús.

S'ha dit que si un home fos tancat en una cambra i li posessim al davant uns soldadets de plom, aquest home jugaria a soldats; si féssm el mateix i substituïsim els soldats per imatges i casetes, aquest home no faria cap pessebre, li mancaria la fe, la disposició per a realitzar-ho.

A. NADAL RODO

Clixés Comella

SECCIÓ GIMNASTICA ESPORTIVA

Estem preparant un curs, que començarà ben aviat, per la preparació d'alumnes de gimnàs que vulguin capacitar-se per dirigir algun grup gimnàstic.

Es tasca fàcil, amb un xic de bona voluntat.

Els que vulguin enterar-se millor poden passar per aquesta secció qualsevol dia des de dos quarts de vuit a dos quarts de nou de la nit.

* * *

En el pròxim número publicarem les marques atlètiques que deixaran establertes els gimnastes de la nostra secció. Tots els grups deuen procurar de millorar-les i notificar-ho a aquesta secció per publicar-ho a FLAMA i per facilitar l'organització del festival que celebrarà dintre poc en el qual quedaran establertes les primeres marques oficials de la secció G. E. de la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

* * *

Diumenge proppassat la nostra secció anà a Sant Andreu, on l'esperava una dotzena de joves entusiastes representants dels tres grups que ja accepta la nostra Federació en aquella localitat, per procedir ràpidament a l'organització d'una secció Gimnàstica i Esportiva.

Gràcies a un cor generós podran utilitzar un magnífic camp d'entrenaments.

Joves amics de Sant Andreu: animeuvos.

* * *

Dissabte proppassat, dirigents del Centre de Cultura Social Popular de la parròquia de la Concepció visitaren aquesta secció per manifestar el viu desig que senten per ajudar-nos, oferintnos a més dels seus valuosos serveis el magnífic camp d'esports que posseeixen.

Aquesta secció els en resta molt agraïda. Ben aviat el grup d'aquest Centre començarà les seves tasques esportives. En els números vinents n'anirem parlant.

ELS HOMES DE CA
SOBRE L'ORIENTACIÓ

PAU ROMEVA

DR. CARLES CARDÓ

El Dr. Cardó ha dit:

De quina manera orientaria els moviments de la joventut en els moments actuals?

—Resoltament, cap a la vida interior. La contrapartida del futbol, de l'excursió, fins i tot del miting patriòtic o catòlic, ha d'ésser la submersió en els problemes de la perfecció moral, de la dignificació cristiana de la vida en vistes a les seves altíssimes finalitats.

Tenim dos fets: a tot Europa es nota una renaixença de la vida contemplativa; a casa nostra, els joves són esfereïdorament irreflexius. Cal veure, Déu meu, com s'apassionen per un partit de futbol, o per un as de la pantalla o de la boxa! I en canvi, que freds els deixen els grans problemes morals, religiosos, patriòtics; I parlo només de la joventut sana...

La contemplació religiosa ha d'ésser el retorn de tots els indrets on els porten. Feu-los meditar l'Evangeli, i els Salms, i Sant Pau, i Sant Agustí, i Sant Tomàs, i aquell floridíssim *Itinerari de l'ànima a Déu*, de N. Bonaventura, i aneu seguint tots els gran contemplatius cristians que ens han deixat escrites llurs contemplacions. No us descuideu de la deliciosa Teresina de l'Infant Jesús.

Si, usant un bell tòpic, volem posar la nostra terra al nivell d'Europa, cal que fem una reedició viva de l'Evangeli, que faci descobrir a tantes ànimes distretes en futilitats les fondàries de vida del Cristianisme.

Sobre la vida esportiva, cultural, patriòtica, ja us orientaran d'altres. A mi, deixeu-me recomanar que acostumeu els

FRANCESC MANICH

nostres joves a excavar profundament llur ànima, fins a trobar el tresor evangèlic semblant al regne de Déu que hi depositá la mà del Creador i que santificà i muntà dé tot el Sant Baptisme.

Molt bé que feu cercles d'estudis, on s'informin de totes les ciències útils a l'Apòstol, però sinó reeixieu a fer cristians vivents, segons l'esperit de l'Evangeli, membres conscients i palpitants del Crist social, no hi haureu acabat res. La convivència interior amb Crist per la caritat és l'ànima de tot apostolat.

I no us faci por la possible minva en nombre que això pot reportar-vos. No aneu, de moment, a arreplegar masses, sinó a formar grans ànimes. Les masses vindran després, perquè tota concentració d'esperit sobrenatural té una força d'atracció irresistible.

●

JOAN LLONGUERES

El Mestre Llongueres ens ha respost:

El lema de la joventut d'ara jo crec que no pot ésser altre que aquell que resta sintetitzat simplement nomenant les tres virtuts essencials de l'home: *Fides, Spes, Charitas.*

Fe, és a dir: llum en la intel·ligència; grandesa d'ideals i elevació de cor i d'esperit, fins a l'heroisme.

Esperança, això és: optimisme i confiança en si mateixos. No cercar el guany i la vanaglòria immediates. No viure amb impaciències, i obrar bé, segurs de què aquesta és la única tasca que en definitiva rendeix. Estimar el futur del temps i de l'eternitat.

Caritat, o sigui: la serenor, l'abundància i la generositat del cor. Estimar fidelment i amb pasió tot allò que Déu ens ha donat per ennoblir-nos, per a dignificar-nos, per a salvar-nos. Els nostres germans, la llengua, la terra, la fortitut i la saviesa racials, l'activitat de l'esperit i l'excel·lència de la contemplació.

Sobretot que l'enteniment dels joves no divagui cercant la solució dels problemes humans en les coses efímeres i purament materials. Que la joventut d'avui aspiri a Déu; que aspiri a les coses infinites i que visqui amb bondat, amb humilitat, amb energia, amb abnegació i amb joia la pròpia vida.

Una sola ambició: la de servir a Déu i a la Pàtria, sense peresa d'esperit, amb rectitud d'intenció i amb puresa de consciència.

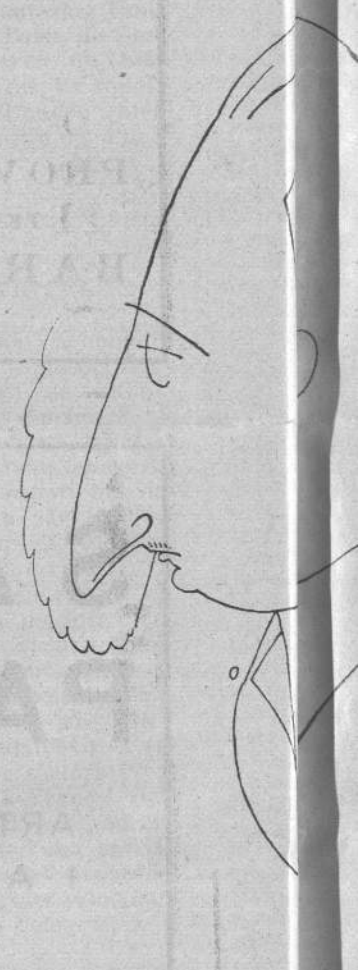
●

PAU ROMEVA

El popular professor de la Protectora, Pau Romeva, ha respost a la nostra enquesta:

Cal orientar la joventut pels camins de la responsabilitat i l'entusiasme. La gent del nostre temps s'ha avesat a prendre l'escepticisme com una posició superior i la joventut actual sembla que es doni vergonya de sumar-se a cap tasca realment constructiva. La degeneració de la nostra tendència natural a l'humor que podia haver estat una cosa sana i ha anat a morir en un rebentisme irresponsable, i una onada de pedanteria absurda i no sempre desinteressada que cuida ofegar el nostre pensament, han deixat els joves sense cap mena de virtut de les que són necessàries al servei del bé collectiu. Sense fe, sense esperit de sacrifici, sense una veritable capacitat d'arborament i de sana alegria, sense respecte per a les persones ni els ideals, la nostra joventut, en general, ofereix l'espectacle d'una massa d'individualitats inconciliables, corroïdes per una àcida i prematura decrepitud.

Només un ideal patriòtic i religiós, on es trobi la resposta a totes les complexes necessitats de la vida, amb un amor real a la veritat i el desig de bé que és la font de totes les superacions,

JOAQUIM DE

NIT DE NADAL

Les fúlgides estrelles tremolen de calfreds.
Metàl·lica rellú de neu la gran carena
com una catedral que es bada en la serena.
Al seu damunt, fulguren escalonats abets
que la blavor retallen d'alegories plena,
com les subtils agulles de caires fins i nets.
Les dotze batallades, com dotze apòstols drets,
la mitja-nit exalten al cel com una ofrena.
Com un cimbori puja la cima entre dos freus.
La lluna se li posa al front com uns trofeus.
En la boirina apunta la boca d'un coval.
En el silenci vibren murmuris i cançons.
I les estrelles com angèlics caparrons
circumden l'invisible pessebre de Nadal.

GUERAU DE LIOST

CATALUNYA OPINEN D DE LA JOVENTUT

pot fer reaccionar i redimir les generacions joves i convertir-les en útils i responsables, en la força primera amb què hauria de comptar la societat per al seu perfeccionament.

●

JOSEP ELÍES

Corredisses, degà dels periodistes esportius, ens diu:

En una conferència, que no fa pas molts anys, vaig donar al clàssic local del Centre Excursionista de Vich, els deia amb ple convenciment, que calia que la part sana dels nostres pensadors ajudessin les organitzacions que porten el nostre jovent als camps d'esport, no sols per a obtenir el seu ensinistrament i enfortiment físic, sinó principalment per donar-los un mitjà honrós i útil per emplear el seu temps.

Jo els retreia la gran influència que havien aconseguit en diferents països (alguns dels quals són europees) la CH. Y. M. A. (inicials que corresponen a la Christian Young Men Association), entitat que té el seu origen als Estats Units i que, gràcies a la seva potent organització establia arreu grans camps d'esport, als qual crida a tothom i un cop se'ls ha fet seus, gràcies a una excellent direcció esportiva exercida per professors sortits de la seves escoles models, els atrau cap a una capella, on els explica una de les innombrables religions o sectes que viuen a Nord Amèrica, sobretot a base de despendre fortes sumes de diner.

Jo crec ben bé que el més gros problema de la nostra joventut, com el de la d'arreu, consisteix en trobar-li empleu adequat a les seves hores vagatives, i si bé no es pot negar que ho és excellent una tasca literària o artística, res hi ha que l'atregui tant com un camp d'esport. Cal no caure en el vici d'actuar d'espectador, car això no serveix personalment més que per passatemps més o menys passional, sinó que cal ésser actor, practicant, ja sigui l'atletisme o la natació, el tennis, el futbol i qualsevol altre esport que reuneixi aquell mínim de garanties que el fan desitjable.

Cal evitar l'avorriment del nostre jovent, fer-lo fort, noble, generós i honest, car d'aquest jovent han de sortir el dia de demà els rectors del nostre poble i el nostre patriotisme ens obliga a dotar Catalunya del millor de tot, en tots els sentits.

●

JOAN LLONGUERES

ves per a la reconquesta espiritual de Catalunya és ajudar-los a retrobar el seu jo. I que per això, res més adient que la pràctica dels exercicis espirituals en complert recés. Endebades bastiríem una organització catòlica si tots els seus membres no enrobustissin la seva vida interior. Per a encendre el món és necessari portar una flama i sense una Fe ben viva i racional la joventut corre tots els perills que menen al més estrepitós fracàs.

Voleu organitzar una joventut ben ardida? Feu-li practicar els Sants Exercicis. Pius XI, a principis d'any, dirigint-se a un alt dignatari eclesiàstic, pronuncià una frase que vull que sigui la meva cloenda:

Exercicis, Exercicis i Exercicis. Heus aci la força.

●

JOSEP ELÍES

FRANCESC MANICH

El President de l'Organisme Diocesà de l'Obra dels Exercicis ens ha dit:

Davant l'espectacle dessolador d'un materialisme eixorc, que tot ho devora, l'actitud de les noves promocions de joventut catalanes enarborant una bandera d'espiritualisme, ens emociona i ens fa obrir el cor a l'esperança pels destins immortals de Catalunya.

El nostre problema—i al dir nostre em refereixo al problema de Catalunya—és un procés de cultura i d'assimilació. Es precís, si volem conservar les característiques racials, que les corrents ideològiques modernes trobin ample acolliment, però alhora la deguda selecció.

Tant sols obrin sovint de bat a bat una finestra de cara a Europa i contemplant el panorama internacional, ens ferem capaços i dignes de les hores històriques que estem vivint. I sabrem apreciar que contrasta aquest sectarisme multisecular hispànic que ens volen presentar com a últim crit de la civilització, amb la cordial acollida que la veritable ciència, la Ciència Catòlica, troba a Alemauya, Anglaterra, Suïssa, Holanda, França i demés nacions cultes.

Crec que la millor preparació dels jo-

JOAQUIM M.ª DE NADAL

Heus ací la resposta del senyor Joaquim M.ª de Nadal:

Joventut és inici: és un inici ple de forces i de possibilitats que deuen ordenar-se a l'assoliment de la plenitud. La plenitud és el bé, per excellència, en totes les disciplines socials. El bé per excellència, és la veritat. La veritat per excellència, és Déu.

L'excellència en el treball; l'excellència en la intelligència; l'excellència en el patriotisme; l'excellència en la Veritat, deuen ésser, doncs, les bases de l'orientació de la joventut.

MONEN

M DE NADAL

BALADA DE NADAL

Tota la mar, bens endins, ben endins,
té un cor ombrívol, ombrívol.
El peixarrot menja els peixos mesquins;
és un engany la dolçor dels delfins
i la sirena de càntic planyívol.
Tota la mar, ben endins, ben endins,
té un cor ombrívol, ombrívol.
Diuen els savis que al mig de la mar
hi ha una illa blanca, ben blanca;
i si hi anéssiu avui, per atzar,
hi trobaríeu per única llar
un trist cobert foradat, sense tanca.
Diuen els savis que al mig de la mar
hi ha una illa blanca, ben blanca.
Entre la neu hi floreixen les flôs;
l'aire és ple d'ales i d'ales;
sota el cobert hi ha la Dama i l'Espòs
i un infantó que hi és nat sense plôs;
juga amb ocells i amanyaga primales.
Entre la neu hi floreixen les flôs;
l'aire és ple d'ales i d'ales.

Hi van amb barques, que el temps ennegrí,
pobres pescaires, pescaires.
Donen el peix que la xarxa collí;
el peix d'argent, de maragda i robí.
La xarxa és vella: per'xò no són gaires.
Hi van amb barques que el temps ennegrí,
pobres pescaires, pescaires.
Tres naus molt belles hi van d'Orient
amb neu a tofes, a tofes.
A cada una hi ha un Rei molt vistent,
i cada Rei portarà un bell present.
Fan tot de llum el velam i les cofes.
Tres naus molt belles hi van d'Orient.
amb neu a tofes, a tofes.
El petit peix riu al fons de la mar,
i per l'airet la gavina.
Cada penyal té un estel, com a far;
cada pirata, pensant en la llar,
d'una manera enternida rondina.
El petit peix riu al fons de la mar,
i per l'airet la gavina.

JOSEP CARNER

LA F. J. C. A LES COMARQUES

VICH

En l'última Junta de joves que formen actualment el Comitè Diocesà provisional, es va acordar que començant el diumenge dia 27 del corrent, es faria una visita, com a preparació de la inauguració, solemne i oficial de nous grups a totes les poblacions de la Plana i Ripollès, que poden aportar en dies no llunyans un grup actiu dins les organitzacions de la F. J. C.

El Secretariat Diocesà de Joventuts, ha organitzat ja dues tandes d'exercisis per a joves sols, com a futurs apòstols de l'obra, una en el mes de novembre, altra pel mes de desembre i havent quedat totes plenes, se n'anuncia una altra pel 12 al 17 de gener a la Casa-Missió de Vich. Les celles, tenen totes calefacció, de manera que els joves estaran defensats del fred de la nostra plana vigatana. Les inscripcions es fan a la Secretaria i Cúria del Bisbat, a les cases rectorals i a la Casa-Missió de Vich.

◆

CASSA DE LA SELVA

Ja el Cercle fejocista de Cassà s'ha donat a conèixer públicament i ha palesat el molt que pot esperar-se de l'entusiame i qualitat dles seus membres.

En la vetllada d'homenatge a la Mare, que el dia de la Purissima va celebrar el Casal Catequístic, els joves Antoni M.ª Teixidor i Josep Maria Domingo, entusiasmaren de debò al públic que de gom a gom omplia la sala d'actes, i feren repetides vegades unir les mans en càlids aplaudiments.

Explicà el primer "Què és la F. J. C.", i acabà el seu parlament amb aquesta vibrant crida: "Joves! els que no esteu allistats encara en nostres rengles, veniu. Amb vostra collaboració i activitat ajudeu-nos perquè prestament s'afermi i resisteixi tota mena de contrarietats i sigui invulnerable a qualsevol perill d'enderrocament, l'edifici magnific que anem a bastir. Edifici no de pedres materials que el temps malmet i esmicola, sinó de cors i voluntats, d'idees i entusiasmes que tinguin el fonament en la terra, s'enlairin per damunt dels núvols i penetri el seu cimal en el cel, comunicant amb la mansió de Déu i lloc de nostre etern sojorn. Pares! feu amb vostra gran influéncia que vostres fills vinguin a nostres rengles, per tal que formant un conjunt ben fort poguem treballar tots per tan digna causa i veure coronat nostre esforç amb la més sorollosa victòria i amb l'èxit més esclatant."

Del discurs del senyor Domingo, sobre el tema "Fortitud i optimisme" són les paraules que segueixen, pronunciades després de recomanar als joves que apartessin llurs facultats sedents d'activitat de tantes fonts infectes que destilen veri contínuament: "...si algú ens digués: bé, doncs, hem d'estar tot el dia tristos i pansits i fugir esverats de tot arreu?, li contestem immediatament: res d'això. Mai no s'han donat normes d'aquesta mena per tal de viure cristianament. Oberts els ulls per copsar plenament el bé de Déu de bellesa que hi ha en tantes coses creades i que el mateix Senyor ens ha fet saber que eren bones; només cal una mica de domini sobre d'ells, per apartar-los del que perjudica la nostra ànima, talment com els apartem del que perjudica i molesta el nostre cos. Despertes les oïdes, amatents a recullir tot el que sigui vibracions de cultura, illustració i progrés, notes harmòniques de l'escala que eleva nostre nivell moral, intellectual i social; tancades completament al desconcert d'idees, teories i procacitats que no tenen altre sò que udolar de bèstia fera amb egoïsme de dominar per la força de les urpes, o roncar d'animal salvatge demanant carn, carn i carn. Res tampoc de tancar la boca; la boca i la llengua en disposició de fer grans coses. Per ésser amo entre gent de xurma i reunions de corrupció, amb llengua ben lleugera per engegar injúries, grolleries i sarcasmes, n'hi ha prou. Per guiar els homes a actes nobles i generosos s'han de menester paraules que electritzin, eixides de boca ardent. Que nostres llavis es despleguin sovint i amb entusiasme per a propagar bones doctrines, comentar gestes heroiques i comunicar nostres ideals de rectitud i seny a tants que senten de tot menys paraules dignificants."

◆

BADALONA

GRUP DEL CIRCOL CATOLIC

ACTIVITAT DEL GRUP D'ENÇA DE LA SEVA INAUGURACIO

Aquest grup inaugurà les seves tasques amb una missa de comunió general, celebrada el dia primer del corrent pel r verend senyor Rector de la parròquia de Santa Maria a l'altar de la Verge de Montserat de la seva església.

Darrerament han quedat constituïdes dintre aquest grup les seccions d'excursionisme i d'esports i gimnàsia a les quals, han aportat el seu concurs valuosos elements de la localitat especialitzats en les activitats a què es dedicaran les esmentades seccions.

La secció d'excursionisme composta de 18 elements ha elegit la Junta de la següent manera: President i cap de colla, Josep M.ª Cuyàs; Secretari, Agapit Costa; Tresorer, Miquel Riera, a més han designat pel càrrec de cronista al jove Francesc Renom. La dita secció organitza pel dia 20 del corrent una conferència a càrrec del seu president i com a preparació a l'excursió que per al dia primer d'any tenen projectada a la Torre Pallaresa i Puig Castellà (a) Turó del Pollo.

La secció d'esports i gimnàsia consta de 25 elements; interinament s'ha elegit una Junta organitzadora composta dels següents joves: Isidre Martí, Francesc Xicola, Domènec Llucià, Eduard Sanmiquel i Josep Duran Estapé, que està activant els tràmits per a poder disposar d'un camp d'esports per tal de començar ben aviat la seva actuació. Es molt probable que en aquest camp d'esports hi participin tots els quatre grups que hi ha formats a Badalona.

Tenim, també en projecte, interessants iniciatives de les quals oportunament anirem donant compte.

Segueixen rebent-se nombroses inscripcions per a pertànyer a aquest grup. Actualment el nombre total i efectiu de socis és de 68.

◆

HORTA

En aquesta simpàtica i populosa barriada de la nostra ciutat, tingué lloc el dia 10 del mes actual un acte de propaganda de la Federació, per tal de donar a conèixer els ideals i orientacions de la F. J. C., i constituir-hi aixi mateix, un grup actiu. Aquest acte, es realitzà en el "Local" amb assistència nodridissima de joves. Exclusivament joves. Parlà primer el senyor Badosa, del problema post-escolar.

Després el senyor Casases, dissertà sobre l'organització de la F. J. C., i finalment el senyor Tarrés i Claret, glossà el decàleg del fejocista d'una faiçó admirable. Tots els oradors foren molt aplaudits. En acabar l'acte, el senyor Rector digué unes quantes paraules entusiastes als joves reunits i seguidament es començà a formar un grup actiu.

Aquest mateix grup donarà amb motiu de la seva constitució definitiva, un altre acte de propaganda, el proper dia 27, diumenge, a les onze. Hi queden convidats tots els joves d'ideals, d'Horta.

◆

SANT ANDREU

En aquests dies ha quedat constituït per un estol de joves del Casal Catòlic un nou grup actiu de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Aquest grup que actuarà oficialment com a representació de l'esmentada entitat andreuenca ha volgut prendre, en constituir-se, el nom de Grup de Mn. Cinto en homenatge al gran poeta català.

Entre les diverses activitats que es proposa emprendre el nou grup de fejocistes figuren en primer lloc ultra una intensa propaganda entre els joves d'aquesta entitat, la creació immediata d'un cercle d'estudis per tal d'atendre la formació integralment cristiana de llurs afiliats. El Consell Directiu del nou grup de fejocistes ha quedat constiuït com segueix: President, Francesc Ventura; Secretari, Mateu Cabré; tresorer, Joan Arbós; vocals, Narcis Corbera i Lluis Millet.

◆

SANS

Acaba de constituir-se un grup integrat per un estol de joves. Demés de la inauguració oficial del seu estatge en el Centre Catòlic (carrer de Fernàndez Duro, 10) acte senyalat pel dia 10 de gener, es proposa portar a terme una gran cavalcada de Reis el dia 5, a les nou de la vetlla, que sortirà del local esmentat. Tots els auguris són de què constituïrà un èxit.

Aquest grup es complau a convidar a tots els fejocistes als esmentats actes, particularment a la cavalcada, ja que a més d'una festa tradicional serà una pública manifestació dels nostres ideals.

◆

COLL-BLANC

En aquesta barriada s'hi ha constituït un grup força nombrós que tindrà el seu estatge en la Casa Rectoral.

Tal com prescriuen els Estatuts la Junta ha estat elegida democràticament. La constitueixen els joves: Ramon Bibet, President; J. Puigcorbé, Secretari; Amat Sementé, Tresorrer; Josep Janés, Bibliotecari, i Josep Pedrerol i J. Ballester, Vocals.

ACTES DE PROPAGANDA D'INMINENT CELEBRACIO

Día 27 matí a	*Horta,*	oradors	*Casasses, Badosa i Millet*
» » »	*La Garriga,*	»	*Tarrés*
» » tarda	*Sta. Perpetua de la Moguda,*	»	*Ruiz*
» » »	*Esparraguera*	»	*Margarit Marlet*

PRAT

É S E L V O S T R E C A M I S E R

LLIBRETERIA, 11
BARCELONA

LLUCH

Restauració i reproducció del moble clàssic

OBRADORS I EXPOSICIONS:

Coll-Blanc, 31 - Telèfon 34222

(Final dels tramvies 55 i 57 i autòmnibus H. T.)

Coll-Blanc - (Hospitalet)

EL TEATRE

L'AGONIA DEL TEATRE CATALÀ

Dues obres còmiques han estat estrenades derrerament en els nostres teatres catalans. *Els tres pretendents d'Antònia,* d'Avelí Artis, i *La Morena de Coll-Blanc,* de Gastó A. Màntua.

La primera és una farsa amb ribets de sainet, que el senyor Artis havia escrit com a llibret de sarsuela per al nostre teatre líric. D'ací que l'obra sigui escrita en vers. Versos que, si bé alguna vegada resulten coixos o defectuosos d'accent, generalment són correctes i denoten una certa disposició en el seu autor, disposició que ben cultivada al seu temps, hauria pogut produir fruits ben remarcables. Es clar que les imatges no hi són pròdigues i hi abunden, en canvi, les paraules dringants, que haurien donat resultat amb una música eixerida i que recitades sonen a buit. Per això ja resta explicat en l'advertiment que hem fet en començar aquest comentari.

Els personatges de l'obra, més que dibuixats, són caricaturitzats, com correspon a una farsa. Els més reeixits són els dos pretendents ridícols, Antònia i el clàssic Municipal del nou-cents.

On Aveli Artis s'ha mostrat més feliç ha estat en el que l'obra té de sainet, del qual ell n'és un mestre indiscutible.

L'ambient del 1900 en els barris de la Barcelona clàssica de Santa Maria del Mar ha estat portat a les taules amb una vivacitat i una propietat remarcables. Els episodis que se succeeixen en cada acte — el dels pagesos de l'Arboç, el de capellà apocat i la processó de Corpus— arrodoneixen l'obra i l'hi donen amenitat. El diàleg és correcte, brillant i graciós, potser no tant, però, com en altres obres del mateix autor, a causa, segurament, dels convencionalismes que la versificació li deu haver imposat.

Els artistes de Novetats la interpreten molt bé, sobretot la senyora Fornés, la senyoreta Jofre i els senyors Aymerich, Giménez Sales, Guitart, Gómez, etc.

* * *

De "La Morena de Coll-Blanc" d'aquest bon senyor que es diu Gastó A. Màntua, poques coses poden dir-se'n.

Com en totes les seves obres, la xavacanada i els acúdits baixos de to hi són abundosos. El diàleg és dolent i convencional, i demostra palesament que l'autor desconeix en absolut l'ambient que tracta. Els personatges són tant o més convencionals que el diàleg. Unicament té vida el gitano que encarna magistralment el senyor Gimbernat.

Els artistes del Romea, llevat del senyor Gimbernat, hi fan allò que bonament poden; en aquest cas poden dir amb raó: —Déu hi faci més que nosaltres.

* * *

Ara que tant es parla de la crisi del teatre català — s'assegura amb insistència que el Novetats tanca els portes passat Reis — trobem d'un gust francament deplorable que les empreses es diverteixin presentant obres com *La Morena de Coll-Blanc*. Es clar que si són aquestes les obres que donen diners, les empreses tenen una excusa ben lògica.

Però és el cas que si ens trobem avui amb què el públic de teatre català és un públic únicament de cansaladers i de carnisseres, és gràcies a les empreses i als autors, que no han mirat treves i han arribat a l'extrem d'obligar a totes les persones que tenen una dosi—per petita que sigui—de bon gust, a abstenir-se d'anar a veure obres catalanes.

En els temps heroics del teatre català, obres per l'estil de les d'En Màntua eren explicables. Però avui, quan en totes les manifestacions de la nostra literatura hem arribat a produir obres tan reeixides que envejaria quelsevol altra llengua, és del tot intolerable que el teatre català hagi d'ésser representat per obres com les d'En Màntua, i no esmentem altres noms més enlairats per no fer trencadissa.

Es una qüestió d'amor propi per tots els catalans. Tinc als dits, en lletres de motllo, la resposta que l'empressari del Romea donà a Miquel Llor, guanyador del Premi Creixells de l'any passat, en retornar-li la seva primera obra de teatre.

Si l'any 1931 és possible que un empressari retorni una obra al seu autor dient-li textualment: —NO LA PODEM ESTRENAR, PERQUE ESTA MASSA BE, per la dignitat de Catalunya i de la seva literatura, més val que mori el Teatre Català.

ZOILO PETIT

LES LLETRES

DEL PREMI CREXELLS 1931

Prudenci Bertrana

La premsa ja ha publicat totes les incidències que han giravoltat entorn del Premi Crexells 1931. Tothom ha coïncidit en el punt essencial: El veredicte ha estat just.

L'Hereu, de Prudenci Bertrana, segueix la trajectòria iniciada amb "Proses Bàrbares", entrant de ple en el camp de la novella rural, clàssica per excelència, en la nostra literatura.

En *L'Hereu* l'anècdota passa a un terme ben secundari. L'essencialitat està constituïda pel paisatge i l'ambient — pagesos, bosquerols, caçadors — meravellosament descrits. La vida rural — tan cara a Bertrana — és portada al llibre amb una cura de detalls extraordinària. D'això l'hi en pervé una certa monotonia, produïda essencialment pel compte que l'autor ha tingut en no deixar bestiola ni planta per anomenar.

Enguany, per prescriureu-ho aixi el Reglament, el Jurat del Premi Crexells era distint del que havia actuat els anys anteriors.

Com a nota curiosa transcrivim el desenrotllament dels cinc escrutinis de què constà la votació:

En la primera: *L'Hereu,* de Prudenci Bertrana; *L'inútil combat,* de S. Juan Arbó; *Magda, la generosa,* de Joan Mínguez; *Paisatges Interiors,* de Xavier Benguerel; *Teresa o la vida amorosa d'una dona,* de Carme Montoriol; *Eva,* de Carles Soldevila, i *El rellogat del tercer pis,* de J. Navarro Costabella, obtingueren un vot.

En la segona: Bertrana i Mínguez, n'obtingueren dos, i un S. Juan Arbó, Soldevila i Carme Montoriol.

En la tercera: Bertrana, tres, i dos Mínguez i Soldevila.

En la quarta: tres Bertrana i Mínguez i un Soldevila.

En la cinquena (definitiva): cinc Bertrana i dos Mínguez.

Votaren *L'Hereu* els senyors: E. Duran Reynals, Just Cabot, Miquel Llor, J. Puig Ferreter i Vicenç Soler de Sojo. Els senyors Carles Capdevila i Alexandre Plana votaren *Magda, la generosa.*

Els altres anys era publicada, únicament, la votació definitiva. Les oscilacions sofertes en el transcurs de les votacions preliminars eren mig conegudes per manifestacions particulars. D'aquesta manera era feta una certa valoració de les demés obres.

No som pas partidaris de la innovació establerta darrerament.

En quant a valoració per a les novelles d'una certa excelència, ens sembla d'un efecte ben poc positiu, per cert. I, en canvi, la manifesta disparitat de criteris entre els elements del Jurat, tenint en compte que de les set novelles votades en el primer escrutini, més d'una és d'un valor literari i novelístic absolutament nul, no posa en gaire bon lloc l'esperit crític de les persones que les van votar.

Tenim el convenciment absolut de què el jurat del Premi Crexells — la nostra màxima distinció literària — hauria d'ésser constituït per gent de màxima competència. A esser possible — si en tinguéssim de prou intel·ligents — per crítics.

Ens ressentim, encara, d'una certa mesquinesa d'esperit que ens fa cloure els ulls a tot allò que obre nous horitzons. Cal desar els prejudicis anacrònics i tenir en compte, més que les dots literàries, la solvència crítica de les persones escollides. I no crec que constitueixin cap garantia de la solvència esmentada uns senyors que un any donen dos vots a Carles Capdevila amb *L'amor retrobat* i en canvi eliminen el *Víctor* de l'Esclasans, i uns altres que donen dos vots, també, a Joan Mínguez, i eliminen *L'Inútil Combat* de S. Juan Arbó.

JOSEP JANES I OLIVE

EL CINEMA

LA FLAMA SAGRADA

Diuen que de la manera com va ésser feta la propaganda d'aquesta pel·lícula se'n diu *propaganda americana.*

Malaguanyada *propaganda americana,* però, si no ha de servir per obres de més valor que aquesta.

Tota la pel·lícula reposa sobre una base falsa. Partint d'aquest principi, doncs, és lògic que a mesura que se suceeixen les escenes tot vagi resultant cada vegada més convencional. I a conseqüència d'aquest convencionalisme la immoralitat que prometien els cartells no pot existir. Quan el nostre públic—aquest públic que admira a Chevalier i Mojica, i en canvi fa fracassar *Alleluia* — no sap prendre-s'ho sinó rient i fent-hi brometa!

Un elemental sentit de respecte als nostres lectors ens priva de contar-los-hi l'argument. El diàleg, demés d'ésser bastant incorrecte, és la cosa més insípida; la fotografia, no és cap cosa de l'altre món i amb prou feines si és alguna cosa d'aquest; i la interpretació, és allò de qui fa el que pot no està obligat a més; i per cert que el que poden fer els intèrprets en aquest cas és ben poca cosa.

Després d'això, aquelles interrogants truculents dels cartells: *Moral? Immoral?,* resulten d'una gràcia formidable.

J. J. O.

La primera secció que hom pensa organitzar és la d'esports, creant un equip de futbol.

◆

SOLSONA

De Solsona ens envien aquesta lletra de la qual n'extreiem els paràgrafs més interessants:

Solsona, 9 de desembre de 1931.

Sr. Secretari de la F. . C.

Molt estimat amic: Us escric a vós perquè no sé si ha retornat del seu viatge a Bèlgica el Dr. Bonet. Si en efecte es troba ja a Barcelona, saludeu-lo i féu-li extensiva aquesta lletra.

Gràcies a Déu puc comunicar-vos les impressions més falagueres sobre la marxa de la F. J. C. a Solsona.

La primera tasca que ens imposàrem després de la visita que vàrem fer-vos amb motiu de la benedicció de l'estatge, fou la d'anar a la creació del Consell Diocesà Provisional, per poder disposar d'un instrument de propaganda i organització per tot el Bisbat. Aquest ha estat creat i el constitueixen, per si voleu prendre'n nota, els joves següents: President, Josep Solé, metge; Vice-President, Ramon Rovira, de la carrera d'advocat; Secretari, Celestí Besora, farmacèutic; Vice-Secretari, Jaume Valls, estudiant; Tresorer, Josep M.ª Reig, industrial; Bibliotecari, Jaume Pujol, forner; Vocals, Josep Gall, Josep Calvo, Josep M.ª Abras i Joan Muntaner; Cap de Gimnàsia i esports, Antoni Viladrich (féu-ho avinent a En Joan Serrahima), i Cap de Propagandistes, Joan Raafrt.

Tots són gent nova, joves i entusiastes.

El primer acte d'aquest Consell fou, naturalment, anar-se a presentar al senyor Bisbe, el qual els felicità, animà i beneí. A petició del President, nomenà Consiliari del Consell Diocesà, al qui encara no n'era (el que signa) i Consiliari dels Grups de Solsona (ciutat) al doctor Pere Sampons.

¿Què més? — *El què hem fets* Convocar a una reunió general a tots els joves de Solsona, simpatitzants amb la F. J. C. N'hi acudiren en nombre d'una setantena. El President llegí i glossà el reglament de Grup. — Començar l'allistament de quatre Grups alhora, 1) l'independent, 2) el de la Congregació Mariana, 3) el de l'Ateneu de Solsona i 4) el de la "Joventut Catalanista de Solsona i Comarca", noms, aquests dos últims, de dues societats locals. Avui pugen a una cinquantena els joves allistats. Diumenge que ve es procedirà, a cada Grup, a l'elecció del respectiu Comitè Directiu.— Arrendar un pis que ha d'ésser el local social de tots els Grups on hi haurà *exclusivament*: cercles d'estudis únic per tots els Grups (cada un d'aquests té d'enviar-hi els que siguin), secretariat i biblioteca. Demà començaran les obres per acomodar el pis a les nostres exigències. Van a compte nostre. Pugen a un pressupost de quatre mil pessetes. Amb això, que tot és en benefici del propietari, puix el pis està per obrar, tenim el pis arrendat i pagat per deu anys. ¡Qui serà viu d'aquí a deu anys! La situació és esplèndida. Figureu-vos, la Plaça Major. Diumenge passat, sense pensar-se'n res ningú, aparagué un rètol, de set metres de llargada, amb unes lletres que les llegiríeu desde Barcelona, que deia: "Cercle Fejocista". Al mig d'aquestes dues paraules hi ha el segell de la F. J. C.. Quan l'inaugurarem, bé deureu pujar, veritat?

Qúè fem? El Consell Diocesà es reuneix dues vegades cada setmana, el dijous i divendres. Comencem la sessió resant un parenostre i una invocació a la Verge de Montserrat, perquè el Papa no pugui dir dels catòlics catalans, el que va dir dels catòlics alemanys, que treballen molt i preguen poc. (Era Pius X). Fins que no tindrem l'estatge arreglat no podrem començar a fer funcionar els Grups, almenys el Cercled'Estudis.

Què farem: Començar aviat una intensa propaganda per tot el Bisbat, començant per la comarca de Solsona. Porser ens hi haureu d'ajudar en alguns indrets d'importància, com són centres comarcals els de l'Urgell, per exemple, i el Lobregat. Nosaltres ja la prepararem i vosaltres ens ajudareu en els discursos, el dia que determinarem d'acord tots plegats, a l'indret que s'escaigui.

Saludeu els amics. Els de Solsona us recoden tots.

Vostre affm. en Crist, s. s. i amic. — *Antoni Llorens, pvre.*

BANQUETS
I LONXS

RESTAURANT DEL PARC

DIRECCIÓ:
CARBÓ

FLAMA

PUBLICACIÓ DE LA F. J. C.
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
SANTA ANNA, 11 I 13 · TELÈFON 19904
BARCELONA

VICENÇ OLIVER
GRAVADOR

TELÈFON 15707
ARAGÓ, 230 BARCELONA

CRIT D'ALERTA DELS SOCIALISTES I COMUNISTES CONTRA DUES INSTITUCIONS JOVENIVOLES

Diu l'*Ecole Libératrice* revista socialista (18 i 25 de juliol de 1931) sobre la J. E. C. (Joventut Escolar Catòlica) de França:

"No hi ha pas cap dubte que si la propaganda oculta dels jecistes s'ha trobat amb els sentiments laics de la majoria dels inspectors, professors, directors o directores d'escoles, ha trobat aixímateix en alguns d'ells, simpaties que, per molt prudents que hagin estat, no són pas menys evidents. Altres, amb més encert, han fet semblant de no veure-ho. Es a causa del favor d'aquestes actituds adés benèvoles adés passives, que el moviment s'ha desenvolupat en un cert nombre d'establiments escolars amb una extensió alarmant. Aixi s'estén i creix un moviment singularment perillós. Sota un exterior sumis i respectuós amb la disciplina escolar, els jecistes formats per llurs directors de consciència, que no els perden mai de vista, es llencen com a *conqueridors*, és llur mot, a la *cristianització* de llurs companys.

Conquesta de les escoles pels jecistes, dels tallers pels jocistes i per coronar-ho tot, de les administracions de l'Estat. Car, per dir-ho aixi, no hi ha cap butlletí de la J. E. C. i de la J. O. C. que sota el titol: "Què faràs tu demà?" no recomani, exàmens o concursos de ministeris, de prefectures, de l'Assistència pública, etc.

Aquests són breument resumits, l'esperit, la doctrina, l'acció i les ambicions del Jecisme...

Conjunt perillós, cos puixant en tot s'encadena i es combina i tendeix a un mateix punt; en la vida, una vida intensa i pregona, circula sense parar, en el qual cos totes les cellules concorren a una mateixa obra de destrucció i transformació doblement amenaçant per la República i l'Escola."

Aquests comentaris inconseqüents, que al cap davall no denoten altre cosa que inquietud, proven que la J. E. C. a França té una bona fòrmula de penetració que molt urgentment hauria d'instaurar-se entre nosaltres.

* * *

La revista comunista *L'Ecole emancipée* (5 juliol 1931) escriu:

"L'Enciclica "Rerum novarum" ha esdevingut la carta del catolicisme social. Es una forma nova de l'activitat clerical. Els catòlics tenen una doctrina i una organització social completes. El diari dels cristians socials, la *Jeneusse ouvrière catholique*, tirava el juliol de 1930, uns 85.000 exemplar. Hem vist secretaris de sindicats confederats, delegats a una Unió local confederada, catòlics militants, propagant els mots d'ordre catòlics.

Els nostres companys de la majoria confederada de la C. G. T. U. reconeixen implícitament la importància del moviment obrer cristià, quan ofereixen cada dia i amb insistència, el front únic als cristians, com si no hi hagués una anticoercia profunda, absoluta, entre el terme revolucionari i el terme cristià.

Malgrat tot el seu equívoc, l'Enciclica de Lleó XIII resta per recordar-nos-el i cal badar d'una manera estranya per no veure que la lluita anticlerical deu prendre avui dia una importància de primer pla en les nostres preocupacions socials."

◆

IDEES I FETS

UN GRAN REVOLUCIONARI

Aci tenim un tast de la meravellosa conferència del doctor Cardó donada al local dels "Amics del Mati".

Fa dinou segles aparegué en el món una casta ben estranya de revolucionaris. Com tot revolucionari, anaven adalerats per canviar el món segons una idea que portaven al cap i els inflava per dintre. Però, ben diferent dels altres, no tenien cap ambició personal.

Segueixen un Mestre mort al pal, i tenen aquesta fi com la màxima delicia i la màxima glòria que els pot escaure. Són la condensació de tota l'abnegació, tota la lleialtat i tota la puresa de què és capaç el cor de l'home, àdhuc arroentit per la presència divina.

Enfront d'aquests revolucionaris, hi havia, naturalment, els governamentals, conservadors dels ordenaments religiosos antics: els jueus recalcitrants contra l'esperonada cristiana, i després els gentils, adoradors de les divinitats tutelars de l'Imperi.

Com en altres revolucions, tenim també en aquesta el cas interessant d'un governamental que s'empassa als revolucionaris.

Saule era el seu nom, zelós emulador de les tradicions paternes, es llança a tot esclat a perseguir aquells rebels que, amb un crucificat per bandera, volen abolir la llei de Moisés. No veu en ells sinó heretges, traïdors a la Casa d'Israel, apòstates del Déu veritable. Tota rigor és poca contra ells: la mort i l'extermini és l'única pena que els escau.

I heus aci que, tot d'un cop, aquest terrible governamental s'empassa al partit dels innovadors. Fou en una de les seves eixides per fer perdre cristians que l'atrapà la Gràcia. La conversió és fulminant. El Crucificat se li presenta a mig camí de Damasc, a ple migdia, voltat d'un llampec encegador.

—Saule, per què em persegueixes?

—Qui sou, Senyor?

—Jo sóc Jesús, els que tu persegueixes. Cosa dura és per a tu de reguitzar contra l'agulló.

—Senyor, què voleu que faci?

—Aixeca't i entra a la ciutat, i se't dirà el que cal fer.

Heu-vos aci el breu diàleg que decidí el gran canvi i donà a l'Església el gran Apòstol Sant Pau. "Senyor, què voleu que faci?" Aquesta és la resposta que dóna aquella ànima honrada, al mateix moment que rep la gràcia i coneix que el Crucificat és el Crist i el Fill de Déu. Aquesta és la que hauriem de donar nosaltres cada vegada que el tust de la gràcia divina ens crida a més alta perfecció. Si penséssim que d'una resposta aixi, complerta amb fidelitat, sortí l'apòstol més gran de l'Església, segurament que no deixariem perdre en la ineficàcia tantes crides divines.

◆

LA BONA FE RELIGIOSA

ELS FEIXISTES ALEMANYS

Darrerament s'ha parlat molt en la premsa mundial que els nacionals-socialistes de Hitler havien fet una crida en el terreny religiós per tal de proposar una avinença amb el partit del Centre Catòlic Alemany, que els aconduís ben aviat al poder.

Aquest fet ens donarà a conèixer la bona fe dels nacionals-socialistes:

Recentment s'ha fet una gran parada de nacionals-socialistes a Bad-Harzburg. La premsa racista proclamà a grans a grans sons de trompeta que es donaria "un servei religiós de campanya" que seria celebrat per als protestants pel doctor Döhring i pel doctor Hainka "capellà de la provincia de la Silèsia" per als catòlics. ¿Quina personalitat tenen aquests dos ministres del Senyor? El doctor Döhring, protestant, és antic predicador de la Cort imperial, president de l'*Evangelischer Bund*, és a dir, una estrella del camp protestant. En quan al sacerdot catòlic, doctor Hainka, antic capellà de divisió militar, es revelà contra l'arquebisbe de Breslau i fou declarat clergue interdit per decret canònic en data de 22 de febrer de 1930, per raons greus alienes a la política. Aixi Hitler del costat protestant movilitzà un personatge i del costat catòlic un obscur sacerdot desacreditat i interdit.

CURIOSITATS DEL DIVORCI

Aquests dies hem vist en la premsa dues notes molt interessants sobre el divorci. Una és la fotografia a gran format d'una dameta—amb cara de nena mimada—que s'ha casat per quarta vegada amb el mateix marit. S'havia divorciat ja tres vegades i ara ha fet altra volta les paus i ha renovat novament amb el mateix home el vincle matrimonial.

Els defensors del divorci prenen sovint un to tràgic. Parlen amb grans gestos heroics de l'esclavitud eterna del martiri, del desamor... Tot això és real, excessivament real de vegades. Però el mal és el to que ha començat tràgicament, en veu alta i contundent acaba sempre amb la rialleta mofeta més cinicament disolvent que es pot imaginar. De primer surten només els grans motius: però ben aviat són les futeses més insignificants. Per quins motius s'ha divorciat les tres vegades susdites la senyoreta... Es veu simplement que ha jugat a divorciar-se; que no ha seguit altra norma que el seu caprici. Es curiós. Fins ara crèiem que les lleis eren per damunt dels rampells passatgers de les persones, sobretot les lleis que regulen les cèHules essencials de la vida coHectiva. Però ara les lleis són fetes a posta per donar compliment al caprici, són humils servidors del caprici.

Vegeu sinó una altra anècdota d'actualitat.

El Tribunal de *Develam* ha atès la demanda de divorci feta per Anna Tarnowski contra el seu marit que havia venut el seu gos a un contrabandista per tres litres de wiski. El motiu, com veieu, és gravissim: la venda d'un gos. Hom s'imagina el desconsol, les llàgrimes amargues del més negre enyorament... fen a miques el cor de la dissortada esposa...

Tot plegat és molt instructiu. Quan s'obre la porta del divorci, hi passen totes les concupiscències, tots els capricis, tots els histerismes. I el trist és que no solament els obre camí, es crida, es desvetlla, s'estimula, s'aguditza, es torna exigents i irresistibles amb la perspectiva de la facilitat i de la licitud.

A. B. R.

VIRA

EL SABO UNIC PER A RENTAR LLANES I SEDES

NO CONTE SEU NI DROGUES

Imp. PROVENÇA, 140

9. fol
05(46.711 Bar) Fla.